

er et Udtryk for den Folkemening, som gaar ud paa, at det er i Virkeligheden et grimt Dyr, det er en daarlig skabt Hest, og det er et uheldigt Monument i det hele. Naa, den højtærede Undervisningsminister henviste Hesten til Indenrigsministeren. Men Indenrigsministeren afviste den med en vis Foragt og sagde, at han i alt Fald ikke vilde være med til at flytte den, selv om den hørte ind under hans Departement, og heller ikke den højtærede Minister Stauning, som i Dag havde Ordet, kunde tænke sig at faa den flyttet. Denne højtærede Minister var alligevel noget mere imødekommende i denne Sag, idet han godt kunde tænke sig, at dette Spørgsmaal blev taget op senere, og han erklærede, at han under alle Omstændigheder ikke vilde være med til at forgylde Hesten. Det er dog altid noget. Det er en Udtalelse fra en Minister og et Medlem af Kommunalbestyrelsen, og det er et Ord i rette Tid til de mange Mennesker, der i denne Tid skriver i Bladene om at forgylde den Hest og altsaa derved i Virkeligheden opforgylde et Monument fra en gammel Tid og gamle Forhold, som vi ikke synes om mere. Hesten er jo et Sejrsmonument over Svenskerne, og i Øjeblikket at forgylde det synes jeg vilde være noget underligt. De Herrer, der spekulerer paa det, vil nu forhaabentlig holde inde med Skydningen og slaa sig til Ro med Hesten, som den nu en Gang er, indtil det Tidspunkt kommer, da vi kan faa et andet Monument sat i Stedet for den. Foreløbig lader vi altsaa den Hest staa.

Til den højtærede Trafikminister vil jeg sige, at jeg er tilfreds med det imødekommende Svar, han gav angaaende Forholdene i Statsbanernes Restauranter. Jeg forstaaer den højtærede Minister saaledes, at der for Fremtiden vil blive lagt særlig Vægt paa Tilsynet med Restauranterne — og dette særlige Tilsyn vil være en Følge af Statsbanernes nye Organisation, naar denne er ført helt ud i Virkeligheden —, saa at Arbejdet paa dette Omraade indenfor Organisationen kan komme til at hvile paa en enkelt. Jeg havde ellers ved mit Forslag tænkt paa Ansættelse af en særlig tilsynsførende, som jeg udtalte. Hvis der var en særlig tilsynsførende med dette ikke uvigtige Anliggende indenfor Statsbanernes Administration, vilde der kunne skabes mere Ensartethed paa dette Omraade, end der nu er. Men nu maa vi vente og se, hvorledes den højtærede Ministers Tilsyn vil virke. Forhaabentlig vil det betyde en Forbedring, og i alt Fald frafalder jeg efter de Udtalelser, Ministeren er fremkommet

med nu, det ellers ønskede Samraad i Finansudvalget angaaende denne Sag.

Jeg kommer derefter til det Svar, den højtærede Justitsminister gav mig paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Ministeren vilde indlede en Undersøgelse af, om ikke Drabet af den omtalte Kronhjort ved Humlebæk Strand maatte falde ind under § 1 i Loven angaaende Værn for Dyr. Jeg betragter det som givet ifølge Ordlyden af denne Lovs § 1, som paabyder Straf for Dyrplageri, altsaa ikke alene naar Mishandlingen angaar Husdyr. Men den højtærede Minister svarede ikke paa dette mit Spørgsmaal. Derimod udtalte han sig om den Maade, hvorpaa jeg paatalte Sagen, og han var aabenbart noget indigneret over mit saakaldte voldsomme Angreb paa de Personer, som faktisk pinte dette Dyr til Døde. Man har naturligvis Lov til at føle sig rystet over, at et Medlem af Tinget bruger stærke Udtryk i et bestemt Anliggende, men det var alligevel ikke mine Udtryk, som det i dette Forhold drejede sig om. Det drejede sig om at faa et bestemt Svar fra Justitsministeren om, hvorvidt han vilde indlede en Undersøgelse af denne Sag.

For øvrigt vil jeg sige, at mine Udtryk var ikke mere voldsomme end dem, Regeringsorganet har brugt om denne Begivenhed. Jeg fastholder selvfølgelig disse Ord, og jeg er ogsaa sikker paa, at der om denne Begivenhed, som er meget omtalt i Befolkningen, er en offentlig Mening, der siger det samme, som jeg har sagt her i Folketinget. Den højtærede Minister henviste til, at der var Krig i Europa, til hvorledes Menneskene lider i denne Tid, paa det frygteligste, og til, at vi samme Dag fik Underretning om den grufulde Begivenhed i Borgergade, hvor et Barn er død af Sult midt i den store By; han mente, at dette var meget værre. Ja, det er sikkert, det er meget værre end den Begivenhed, jeg omtalte. Denne Tragedie i Borgergade er en Skamplet paa vort Samfund, og der er ogsaa nu skredet ind af Myndighederne for at drage de mulige skyldige til Ansvar. Jeg hører, at man endog har besluttet sig til at rejse Tiltale mod den ulykkelige Delirist, Husfaderen i dette forfærdelige Hjem. Det er vi altsaa enige om. Men Ministeren kan da ikke mene, at denne forfærdelige Begivenhed kan udelukke Berettigelsen af at paatale ogsaa andre mere eller mindre oprørende Begivenheder. Netop Handlinger som den, jeg har paatalt, bidrager til at forraa Menneskene, og det, at saadanne Handlinger bliver paatalt, er